

[Madsen-Mygdal.]

sin hele Livsanskuelse op paa den Opfattelse, men derfor er den alligevel ikke rigtig.

Den højtærede Statsminister udtalte, at der ingen Grund for os var til at stille Forslag, der gik ind i Fremtiden, naar han med mig var enig om, at man ikke kunde se et halvt Aar frem i Tiden. Ja, men der er visse Ting, jeg tror, vi dog skulde kunne se med Hensyn til Fremtiden, der er visse Ting, og det er netop dette, at man tager Reb i Sejlene i rette Tid og sørger for, at der gennemføres en sund Økonomi, og at der gennemføres baade Nedsættelse af Udgifterne og Nedsættelse af Skatterne ind i Fremtiden. Det gør vi ikke forkert i, og vi kan ogsaa være ganske sikre paa, at hvordan end Tiderne bliver, er der ikke Udsigt til, at det bliver Tider, som tillader Udgiftsbudgetter som dem, vi har i Øjeblikket.

Endelig var den højtærede Statsminister meget misfornøjet med mig personlig og mit Førerskab af Venstre. Det er naturligvis forfærdelig kedeligt for mig, men jeg vilde maaske have været mere betænkelig, hvis den højtærede Statsminister havde været alt for tilfreds, for det er nu en Gang ikke min Pligt og heller ikke Venstres Pligt at føre socialdemokratisk Politik. Vi tillader os i Venstre at ordne vore Forhold, som det passer os, og at føre den Politik, som vi er valgt til at føre og har lovet Vælgerne at føre, og vi fører den Politik, uanset om det passer den højtærede Statsminister eller ikke. Det er selvfølgelig venligt af den højtærede Statsminister at give gode Raad, og det takker jeg ham for. Men naar alt kommer til alt, er det vistnok bedst, at hver søger at passe sit og handle saaledes, som hver synes, det er rigtigt og ret med det Ansvar, hver har overfor Land og Folk.

Den højtærede Landbrugsminister har ganske Ret i, at ved den Nedsættelse af Amtsskatterne, vi har foreslaaet, baade ekstraordinært i Aar og vedvarende i Fremtiden, faar ikke blot Landmænd Nedsættelse, men alle Ejendomme paa Landet, hvad enten de anvendes til Landbrug eller anden Erhvervsvirksomhed eller til Beboelse. De er alle medtaget, fordi vi erkender, at der sker den samme Uret overfor Købmænd og Haandværkere og hvem det er, der bor paa Landet eller i Stationsbyerne, og der er saa meget mere Grund til ogsaa at gøre den Uret god mod dem, eftersom disse Folk i Øjeblikket er ramt af Krisen, deres Erhverv er saa nøje knyttet til

Landbruget, at der ogsaa har fundet en meget betydelig Nedgang Sted i deres Indtægter. Men det udelukker jo ikke, at den Nedsættelse, vi foreslaar nu, betyder, at de Amtsskatter, der skal betales paa Amtstuen nu i December Termin, bortfalder for det sidste Halvaar.

Saa kommer jeg endelig til sidst til den højtærede Finansminister, der holdt et moralsk-økonomisk Foredrag for mig om, at man altid skulde sørge for at have Dækning; der var vist et godt Eksempel ved disse Forslag her, der var Dækning for Udgifterne, og det var navnlig et Eksempel, som jeg skulde holde mig for Øje, for jeg havde vist ikke nogen Dækning i mine Forslag. Det udtalte den højtærede Finansminister, den højtærede Statsminister udtalte det, og jeg tror ogsaa, der er flere ærede Medlemmer, der har udtalt det samme. Ja, jeg maa ogsaa her henvise til min Forelæggelse af Lovforslagene. Den højtærede Finansminister sagde, at her staar jeg og siger, det er mange flere Penge, vi tilbyder. Ja, det er flere Penge, og det er mange flere Penge straks i første Kvartal. Saa siger den højtærede Finansminister: Ja, det er meget godt, men hvor er Pengene, var det Meningen, at jeg vilde tage dem ved Laan? Ja, for saa vidt det er Laan, der gives, for saa vidt som det ikke er Tilskud, en aarlig Udgift, men Laan, der skal forrentes og tilbagebetales, ja, saa vil jeg tage Dækningen ved Laan. Har vi ikke altid gjort det? Det er jo ikke første Gang, at Staten skal give Laan. Har vi ikke givet Laan til saadan noget som, lad mig sige Boligbyggeriet her i København? Jeg ved nok, det er paa en særlig Maade, men i Realiteten er det dog Laan, der optages, og som Staten garanterer for. Men lad mig tage Laan til Oprettelse af Husmandsbrug, til Anskaffelse af Fiskefartøjer, lad mig tage Kriselaan, der i sin Tid blev givet til Haandværkere og industri-drivende — tog man den Gang disse Penge ud af Driften eller lagde man ekstra Skat paa Befolkningen for at dække disse Udgifter for et Aar? Jeg har ikke set, at det var Tilfældet. Jeg indrømmer, at hvis man et Aar vil giv en Gave til Folk, saaledes som Regeringens oprindelige Forslag gik ud paa, saa maa der skaffes Dækning, for saa er Pengene borte. Nu er det ganske vist blevet til en Krydsning mellem Tilskud eller Gave og Laan. Den ene Part kan sige, det er Laan, den anden kan sige, det er Tilskud, de har begge to faaet Ret; først Tiden vil afgøre, hvem der har Ret, og saa kan der jo opstaa det Spørgsmaal,